

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 39/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť Ing. A. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008 a žiada vydať tento nález:

„Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 12/2008-108 zo dňa 18.09.2008 základné právo Ing. A. K. na súdnu a právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé a súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní a právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy, porušené bolo.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 12/2008-108 zo dňa 18.09.2008, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 29 C 80/07-68 zo dňa 14.12.2007 a vracia vec na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť Ing. A. K. trovy právneho zastúpenia do 60 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu advokáta JUDr. I. J.“

Zo sťažnosti a z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 C 80/07 vyplýva, že sťažovateľ bol pôvodne ako žalovaný v 13. rade účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/93, v ktorom okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 9/93-314 z 8. októbra 2003 určil, že neb. V. K., naposledy bytom V., ktorý zomrel..., bol v čase svojej smrti výlučným vlastníkom tej časti mpč. 4240/1 vedenej v pozemnoknižnej zápisnici č. 3466 pre katastrálne územie V., ktorej podľa geometrického plánu Ing. J. K. z 5. novembra 1992 zodpovedá parcela č. 2053/5 roľa o výmere 2 963 m². Sťažovateľa ako účastníka konania na strane žalovaného zaviazal okresný súd nahradiť štátu 12 498 Sk, ako aj trovy právneho zastúpenia žalobkyne. Tento rozsudok okresného súdu potvrdil krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 14/2004-378 z 25. októbra 2005 a zaviazal sťažovateľa nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 1 221 Sk. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 12. apríla 2006.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 14/2004-378 z 25. októbra 2005 podal sťažovateľ 19. júna 2007 sťažnosť ústavnému súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 203/07-10 z 31. augusta 2007 tak, že ju odmietol ako oneskorene podanú.

Sťažovateľ doručil 5. apríla 2007 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/93, ktorou žiadal okresný súd, aby obnovu označeného konania povolil a po jej povolení v obnovenom konaní rozsudkom žalobu zamietol. Sťažovateľ tvrdil, že znalecký posudok Ing. J. K. z 5. novembra 1992 bol vyhotovený nesprávne, nemá oporu v údajoch katastrálneho operátu a je nepreskúmateľný v tej časti, kde došlo k zmene hraníc vo vzťahu k upravenej hranici parcely mpč. 4240/1 v nadväznosti na zúženie parcely KN 2047, jej predĺženie zo 170 m na 185 m a jej posunutie do parcely vlastníka – 3 osoby. Uvedené vyplýva podľa názoru sťažovateľa zo znaleckého posudku vyhotoveného Ing. M. K. v marci 2007 č. 1/2007, ktorý zohľadnil nové dôkazy získané sťažovateľom vo februári 2007, ktoré síce existovali v čase pôvodného konania, ale sťažovateľ ich bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní predložiť. Takýmto dôkazom je geometrický plán na odčlenenie susednej parcely KN č. 2053/1 z 5. mája 1977, o existencii ktorého sa sťažovateľ podľa svojho tvrdenia dozvedel preverovaním na Katastrálnom úrade v P. vo februári 2007, a práve tento dôkaz mohol pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Geometrický plán z roku 1977 bol vyhotovený na rozdelenie parc. č. 2053/1, ktorá bola predmetom konania, a v nadväznosti na toto rozdelenie parcely bola zameraná aj parcela sťažovateľa KN č. 2047, 2046 a 1307, pričom z neho je zrejmé, že parcela sťažovateľa mala šírku 24 m a 5 cm a dĺžku 170 m. Dôvodom neúspechu sťažovateľa v konaní o povolenie obnovy bolo to, že sťažovateľovi sa v pôvodnom konaní nepodarilo preukázať presne určenú veľkosť parcely KN č. 2047 a 2046, a tým skutočné vlastníctvo nehnuteľnosti v nadväznosti na LV č. 1579, k. ú. V.

O návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania rozhodol okresný súd uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom 14. decembra 2007 tak, že návrh na povolenie obnovy konania sp. zn. 14 C 9/93 zamietol a sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy konania žalobkyni. Okresný súd svoje rozhodnutie založil na zistení, že geometrický plán z roku 1977, ktorý sťažovateľ považuje za nový dôkaz vo veci sp. zn. 14 C 9/93, predložil samotný sťažovateľ okresnému súdu v prílohe podania doručeného 1. decembra 2004. Okresný súd preto považoval za nesporné, že sťažovateľ týmto dôkazom disponoval najneskôr 1. decembra 2004, a na jeho obsah prihliadol aj odvolací súd vo veci sp. zn. 7 Co 14/2004. Znalecký posudok Ing. M. K. sa rovnako opiera o geometrický plán

predložený okresnému súdu ešte 1. decembra 2004, a preto nie je ani tento dôkazom, ktorý by sťažovateľ bez vlastnej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ 28. januára 2008 odvolanie, ktorým navrhol odvolaciemu súdu zmeniť napadnuté rozhodnutie okresného súdu tak, že obnova konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/93 sa povoľuje. Zdôraznil, že geometrický plán Ing. K. bol vyhotovený nesprávne, tento nebol súčasťou rozsudku vo veci sp. zn. 14 C 9/93 z 8. októbra 2003, okresný súd rozhodoval o právach mŕtveho a Ing. K. v znaleckom posudku č. 1/2007 potvrdil nesprávnosť posudku Ing. K. Sťažovateľom predložené dôkazy spolu s návrhom na obnovu konania dostatočne preukazujú, že v obnovenom konaní by bolo potrebné vydať rozhodnutie pre sťažovateľa priaznivejšie, pre takýto záver nie je potrebné, aby súd dospel k celkom bezpečnému záveru. Novým dôkazom je aj vyjadrenie Správy katastra P. č. k. 607/2007/164Re z 11. apríla 2007 doručené v apríli 2007 okresnému súdu, z ktorého vyplýva, že geometrický plán Ing. K. bol vyhotovený technicky nesprávne, pričom okresný súd na toto vyjadrenie neprihliadol vôbec.

Krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil uznesením č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008 ako vecne správne a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uznesenie krajského súdu č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008 nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2008.

Sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy odôvodnil tým, že súdy zrušili vlastníctvo sťažovateľa k časti parcely KN č. 2047, ktorú sťažovateľ a jeho predchodcovia užívali nerušene od roku 1939, čo vždy rešpektoval i neb. V. K. K ukráteniu vlastníckych práv sťažovateľa došlo na základe neplatného geometrického plánu vyhotoveného Ing. K., ktorý bol vyhotovený technicky nesprávne, pretože zasahoval do parcely KN – C 2047, ktorá je vo vlastníctve sťažovateľa a ktorá nebola uvedená vo výkaze výmer. Takto krajský súd porušil princíp rovnakého zákonného obsahu vlastníckeho práva všetkých vlastníkov, ako aj právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, keďže k stranám sporu nebolo pristupované rovnako.

K sťažnosti doručenej ústavnému súdu pripojil sťažovateľ fotokópiu vyjadrenia Správy katastra P. č. k. 607/2007/164Re z 11. apríla 2007, podľa ktorej „*geometrický plán č. 8/92-GS z katastrálneho územia V., vyhotovený Ing. J. K. ... je vyhotovený technicky nesprávne, pretože zasahuje do parcely KN-C č. 2047, ktorá vo výkaze výmer nie je uvedená. Parcela KN-C č. 2047 je zapísaná v liste vlastníctva a tento GP nevyčíslil výmeru, ktorá sa podľa grafickej časti odčleňuje od parcely KN-C č. 2047 a pričleňuje k parcele KN-C č. 2053/5*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008.

Mimo petitu, ktorý je jasne oddelený od ostatných častí sťažnosti, sťažovateľ uvádza aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktoré však ústavný súd pokladá za súčasť jeho argumentácie. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom. Viazanosť návrhom sa zvlášť vzťahuje na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit), čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vyčíta krajskému súdu, že potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu, pričom riadne a dostatočne nezistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, keď sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa v jeho odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu.

Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie takto:

„Žalovaný v 13. rade návrh na obnovu konania zdôvodnil v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.

Podľa § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Prvým dôvodom obnovy sú nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich navrhovateľ nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosťou v tomto zmysle môže byť akákoľvek skutočnosť právne spôsobilá privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pritom môže ísť o skutočnosť, ktorá sama o sebe toto priaznivejšie rozhodnutie neprivodí, ale v spojení s ostatnými, už známymi, skutočnosťami je na to spôsobilá. Pokiaľ takáto skutočnosť nie je významná pre posúdenie veci, nie je daný dôvod obnovy. So zreteľom na ustanovenie § 154 ods. 1 O.s.p. musí ísť o skutočnosti, ktoré nastali do doby vyhlásenia rozsudku, pretože len k týmto okolnostiam mohol súd prihliadať. Druhým dôvodom obnovy sú dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní. Ide o objektívnu nemožnosť. Pôjde napr. o prípad, keď sa účastník dostal do dôkaznej núdze, pretože nemohol zistiť mená a adresy svedkov, nemohol obstarat' listiny, o ktorých vedel, že jestvujú. I v týchto prípadoch musí byť daná možnosť priaznivejšieho rozhodnutia vo veci v prospech navrhovateľa.

V prípade návrhu žalovaného v 13. rade na povolenie obnovy konania nejde o dôvod obnovy podľa § 288 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tento žalovaný už v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/93 mohol dať vyhotoviť posudok Ing. M. K., o ktorý opiera dôvod obnovy v tomto konaní. Včasnejší znalecký posudok Ing. M. K. by snád' mohol spochybnit' doterajšie znalecké posudky, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa pri rozhodovaní v konaní pod sp. zn. 14 C 9/93. Teda nejde o prípad, že by žalovaný v 13. rade tento dôkaz bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, resp. ide o dôkaz, ktorý sa už mohol vykonať v pôvodnom konaní. Keďže neboli splnené zákonné podmienky pre pripustenie obnovy konania dané v ustanovení § 288 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p., správne rozhodol súd prvého stupňa, ak návrh žalovaného v 13. rade na obnovu zamietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 O.s.p.).“

Posudzujúc toto odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu z uvedených hľadísk dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec

podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľa obsiahnuté v jeho odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu týkajúce sa vyjadrenia Správy katastra P. č. k. 607/2007/164Re z 11. apríla 2007, z ktorého vyplýva, že geometrický plán Ing. K. bol vyhotovený technicky nesprávne, táto argumentácia ani podľa názoru ústavného súdu nemá pre vec podstatný význam, a to práve s ohľadom na obsah tohto vyjadrenia a z dôvodov obdobných, aké uviedol krajský súd vo vzťahu k znaleckému posudku Ing. K.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Ústavný súd preto posudzoval rozhodnutie krajského súdu i z hľadiska, či nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo svojvoľnosti.

Vo vzťahu k veci sťažovateľa ústavný súd v tejto súvislosti zhodne s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutia okresného súdu konštatuje, že žiaden zo zákonom ustanovených dôvodov na povolenie obnovy konania daný nebol, a preto všeobecné súdy postupovali v súlade so zákonom, keď návrh na obnovu konania sťažovateľa zamietli. Ak by súdy postupovali inak, konali by v rozpore s ústavným imperatívom konania len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Keďže rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo svojvoľnosti a je aj riadne odôvodnené, dospel ústavný súd k záveru, že je vylúčené, aby ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí aj to, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, a to tým, že napadnutým rozhodnutím bol zbavený majetku, keď mu krajský súd „zrušil vlastníctvo“ k časti parcely KN č. 2047, a to na základe neplatného geometrického plánu vyhotoveného Ing. K., ktorý bol vyhotovený technicky nesprávne, pretože zasahoval do parcely KN – C 2047, ktorá je vo vlastníctve sťažovateľa a ktorá nebola uvedená vo výkaze výmer.

Podľa čl. 20 ods.1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako je zrejme z obsahu spisu okresného súdu, krajský súd napadnutým rozhodnutím rozhodoval o odvolaní sťažovateľa smerujúcom proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania vedený pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/93 zamietnutý. Predmetom konania, z ktorého vzišlo napadnuté rozhodnutie, bolo iba posúdenie toho, či vo veci sťažovateľa, ktorý žiadal povoliť obnovu pôvodného konania, sú naplnené dôvody na jeho obnovu, alebo nie. O vlastníctve k spornej nehnuteľnosti s negatívnym výsledkom pre sťažovateľa rozhodoval okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/93 a krajský súd vo veci sp. zn. 7 Co 14/2004, ktorá bola právoplatne skončená 12. apríla 2006.

Z uvedeného je zrejme, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu č. k. 13 Co 12/2008-108 z 18. septembra 2008 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009